

200609305/1.

Datum uitspraak: 31 mei 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/23243 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van 27 november 2006 in het
geding tussen:

en

appellant.

1. Procesverloop

Bij besluit van 11 april 2006 heeft appellant (hierna: de minister) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 27 november 2006, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister opnieuw beslist op de aanvraag met inachtneming van hetgeen in die uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 22 december 2006, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling is in de gelegenheid gesteld een reactie in te dienen.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de grieven, in onderlinge samenhang gelezen, klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij niet zonder meer de conclusie heeft mogen trekken dat de problemen van de vreemdeling in de privé-sfeer liggen en derhalve geen aanknopingspunten hebben met het Vluchtelingenverdrag. De overweging van de rechtbank dat in het besluit van 11 april 2006 voorts onvoldoende is gemotiveerd waarom van de vreemdeling had mogen worden verwacht dat zij zich voor bescherming tot de (hogere) Syrische autoriteiten had gewend en dat is miskend dat die autoriteiten de vreemdeling niet voldoende bescherming kunnen bieden omdat zij is bedreigd en mishandeld door de broer van de ex-echtgenote van de echtgenoot van de vreemdeling, welke broer lid is van de Mukhabarat, is eveneens onjuist, aldus de minister.

Met voorgaande overwegingen heeft de rechtbank volgens de minister miskend dat uit het asielrelaas van de vreemdeling niet blijkt dat zij na bedoelde mishandeling, die zou hebben plaatsgevonden op 7 juni 2000, nog problemen heeft ondervonden, de vreemdeling tegen die in het besluit van 11 april 2006 vervatte vaststelling niet in beroep is opgekomen, uit het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van mei 2005 over de algemene situatie in Syrië (hierna: het ambtsbericht) niet valt af te leiden dat het op voorhand zinloos zou zijn om over gedragingen van werknemers of informanten van de Mukhabarat die zijn ingegeven door privé-motieven te klagen en daartegen eventueel bescherming van hogere leden dan wel hogere autoriteiten te zoeken, hetgeen ook uit het relaas van de vreemdeling zelf blijkt en van de vreemdeling kon worden gevergd die bescherming in te roepen.

2.1.1. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28, worden verleend aan de vreemdeling die verdragsvluchteling is.

Ingevolge artikel 1, onder A, aanhef en onder 2, van het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Trb. 1954, 88; hierna: het Vluchtelingenverdrag), gelezen in samenhang met artikel I, onder 2, van het Protocol van New York van 1967 (Trb. 1967, 76), voor zover thans relevant, geldt voor de toepassing van dit verdrag als 'vluchteling' elke persoon die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

2.1.2. De vreemdeling heeft aan haar aanvraag ten grondslag gelegd dat zij afkomstig is uit Syrië en is gevlucht voor de geheime dienst, de Mukhabarat. Volgens haar relaas werd zij bedreigd door de ex-zwager en ex-vrouw van haar echtgenoot, respectievelijk woordvoerder en informant van de Mukhabarat, en is zij, in het bijzijn van die ex-zwager, door twee leden van de Mukhabarat mishandeld. Hoewel zij van de bedreigingen en de mishandeling aangifte heeft gedaan, is het volgens haar niet mogelijk daadwerkelijk bescherming van de overheid te krijgen.

2.1.3. De door de vreemdeling gestelde ondervonden en voor de toekomst gevreesde bedreigingen en mishandeling vormen op zichzelf geen vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, omdat daarvan eerst sprake kan zijn bij een bestaansbedreigende bejegening door de overheid of het onthouden door die overheid van bescherming tegen zodanige bejegening door derden. Zoals de minister in hoger beroep terecht aanvoert, houden de bedreigingen in 1995 en 1998 en de mishandeling op straat in 2000 geen verband met de in het Vluchtelingenverdrag genoemde vervolgingsgronden, omdat moet worden aangenomen dat het hier gaat om individuele acties van personen die handelen uit persoonlijke motieven. Dat bedoelde personen werkzaam zijn bij de geheime dienst en, naar de rechtbank heeft overwogen, relatief eenvoudig misbruik kunnen maken van hun positie, kan er, anders dan de rechtbank kennelijk heeft aangenomen, niet aan afdoen dat de gestelde gedragingen verband houden met omstandigheden in de familiesfeer van de vreemdeling en niet zijn terug te voeren op voormelde vervolgingsgronden.

2.1.4. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 19 juli 2002 in zaak no. 200202206/1, JV 2002/306), mag van een vreemdeling worden gevergd dat hij zich, alvorens hij zijn land van herkomst verlaat om elders bescherming te zoeken, om bescherming tot de autoriteiten van dat land wendt, tenzij dit voor hem gevaarlijk of bij voorbaat zinloos is. Indien dit niet aannemelijk is gemaakt, kan slechts het tevergeefs inroepen van de bescherming van de autoriteiten van het land van herkomst ertoe leiden dat moet worden aangenomen dat die autoriteiten niet bereid of in staat zijn bescherming te bieden.

2.1.5. Door te overwegen dat niet zeker is dat de hogere Syrische autoriteiten in staat zullen zijn bescherming te bieden tegen de gestelde bedreigingen en mishandelingen, heeft de rechtbank miskend dat de minister niet aannemelijk gemaakt heeft hoeven achten dat het vragen van die bescherming voor de vreemdeling gevaarlijk of bij voorbaat zinloos is. De minister betoogt terecht dat uit het ambtsbericht dat de rechtbank bij haar beoordeling heeft betrokken niet valt af te leiden dat het op voorhand zinloos zou zijn te klagen over door privé-motieven ingegeven daden van werknemers of informanten van de Mukhabarat en bij hogere leden van dienst of hogere autoriteiten bescherming te zoeken tegen dergelijke daden. Voorts is de rechtbank er, zoals door de minister terecht gesteld, aan voorbij gegaan dat de vreemdeling aangifte heeft gedaan van de gestelde mishandeling op 7 juni 2000, die aangifte kennelijk in behandeling is genomen en de vreemdeling volgens haar relaas tot haar vertrek op januari 2001 geen problemen meer heeft ondervonden.

De grieven slagen.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. De overige grieven behoeven geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 11 april 2006, nu de beroepsgronden gezien het vorenoverwogene geen aanleiding geven voor een ander oordeel, alsnog ongegrond verklaren.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van 27 november 2006 in zaak no. AWB 06/23243;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. D. Roemers, Leden, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

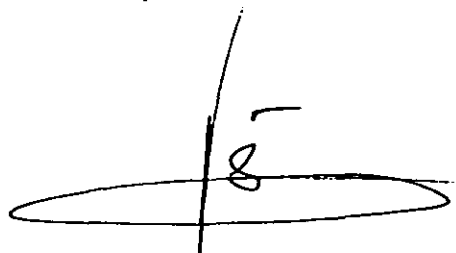
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 31 mei 2007

154

Verzonden: 31 MEI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

AFSCHRIJF

uitspraak

G WB

3X

33V

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
vreemdelingenkamer

nevenzittingsplaats Almelo

regn.: Awb 06/23243 BEPTDN/BE

uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake

geboren op
van Syrische nationaliteit,
IND dossiernummer 0101.30.8063,
eiseres,
gemachtigde: mr. H. Tadema, advocaat te Deventer,

tegen

IND lokatie:	Zwolle		
Gossienr:			
ULAD ontvangstdatum:			
Briefnr:			
IND ontvangst datum:	28 NOV 2006		
Registratie in INDIS	naam mow:	datum:	unit:
Invoer- controle	naam mow:	datum:	unit:

DE MINISTER VOOR VREEMDELINGENZAKEN EN INTEGRATIE

(Immigratie- en Naturalisatiedienst),

te 's-Gravenhage,

verweerder,

vertegenwoordigd door mr. K. Bijkerk, ambtenaar ten departemente.

1. Procesverloop

Op 30 januari 2001 heeft eiseres een aanvraag om toelating als vluchteling ingediend. Op 30 mei 2002 heeft verweerder het voornemen tot afwijzing van de aanvraag bekend gemaakt. Bij brief van 1 juli 2002 heeft eiseres hierop gereageerd met een zienswijze. Bij besluit van 5 augustus 2002 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Bij brief van 30 augustus 2002 is daartegen beroep ingesteld. Bij brief van 2 maart 2004 is het besluit van 5 augustus 2002 ingetrokken. Bij brief van 4 maart 2004 is het beroep ingetrokken.

Op 30 augustus 2004 is naar aanleiding van deze aanvraag een tweede voornemen tot afwijzing kenbaar gemaakt. Bij brief van 11 oktober 2004 heeft eiseres hierop gereageerd met een zienswijze. Bij besluit van 10 februari 2005 is de aanvraag afgewezen. Bij brief van 8 maart 2005 is hiertegen beroep ingesteld. Bij brief van 19 oktober 2005 is het besluit van 10 februari 2005 ingetrokken. Bij brief van 19 oktober 2005 is het beroep ingetrokken.

Op 9 januari 2006 is een derde voornemen tot afwijzing kenbaar gemaakt. Eiseres heeft bij brief van 7 februari 2006 hierop gereageerd met een zienswijze. Bij besluit van 11 april 2006 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Bij brief van 11 mei 2006, aangevuld bij schrijven van 19 juni 2006, is daartegen beroep ingesteld.

Op 17 juli 2006 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

Het beroep is ter zitting van 16 oktober 2006 behandeld. Eiseres is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Standpunten

Het asielrelaas van eiseres komt op het volgende neer. Eiseres komt uit Syrië en is Syrisch-Orthodox. Haar man was gescheiden van zijn ex-vrouw omdat deze overspel had gepleegd. De broer van de ex-vrouw was op wraak belust vanwege de scheiding. Sinds 1995 viel hij eiseres en haar man lastig. Hij was woordvoerder bij de Mukhabarat en had geregeld dat zijn zus in dienst bij de Mukhabarat was als informant. Dit lastig vallen bestond uit bedreigen. In 1998 heeft hij eiseres en haar man op straat en per telefoon bedreigd. Hiervan is aangifte gedaan, maar die is later ingetrokken omdat de broer van de ex-vrouw van haar man afstand zou doen van de kinderen. In 2000, toen eiseres acht maanden zwanger was, is zij door twee mensen van de Mukhabarat aangevallen. Ze stelden zich ook zo voor. De broer van de ex-vrouw van haar man was er ook bij. Ze trokken aan haar arm en ze schopten haar op de rug en op de buik. Toen begon zij hevig te bloeden en ze weet niet meer wat er daarna gebeurd is. Toen eiseres bijkwam, lag ze in het ziekenhuis. Door een keizersnee is haar kind ter wereld gekomen en vijf uur later is de baby doodgegaan. Nadat eiseres aangifte had gedaan, kwam de politie naar het ziekenhuis en heeft een proces-verbaal gemaakt. Een tijdje later werden eiseres en de kinderen weer lastiggevallenen werden ze met de dood bedreigd. Eiseres heeft toen wederom aangifte gedaan. De persoon van de Mukhabarat zei tegen eiseres dat hij haar niet met rust zou laten en haar zou doden. Uiteindelijk is eiseres gevlucht met haar stiefdochter naar Nederland. Haar man en zijn zoon waren reeds gevlucht uit Syrië.

Verweerder heeft de aanvraag afgewezen en heeft daartoe het volgende verklaard. Eiseres is niet in haar belangen geschaad doordat verweerder de vorige twee beschikkingen heeft ingetrokken, omdat steeds duidelijk is geweest dat op haar aanvraag afwijzend beslist zou worden. Voor zover eiseres in de zienswijze een beroep doet op de algemene situatie in haar land van herkomst, stelt verweerder dat zulks op voorhand ontoereikend is voor statusverlening. Eiseres voldoet voorts niet aan de elementaire plicht van artikel 31, eerste lid, Vw 2000, dat het aan de vreemdeling is om de door haar aan de aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden aannemelijk te maken. Verweerder verwijst naar de uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State van 2 juni 2003, 200301733/1. Eiseres heeft haar stellingen dat haar problemen niet in de privé-sfeer liggen, niet nader onderbouwd. Voor zover eiseres stelt dat haar echtgenoot (nog steeds) te vrezen heeft voor vervolging en voor onmenselijke behandeling, stelt verweerder zich op het standpunt dat hij sinds 16 februari 2006 geheel is uitgeprocedeerd, waarbij zijn aanvragen om toelating tot Nederland telkens zijn geweigerd. Voorts is niet aannemelijk dat eiseres bij terugkeer risico loopt op een onmenselijke behandeling als bedoeld in artikel 3 Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Eiseres heeft verzuimd bescherming in te roepen van hogere autoriteiten bij haar mishandeling op 7 juni 2000, zodat geenszins is gebleken dat de autoriteiten haar geen bescherming kunnen of willen bieden tegen de door haar gestelde mishandeling. Voor zover eiseres ten aanzien van het traumatabeleid een beroep wenst te doen op de inherente afwijkingsbevoegdheid van verweerder zoals bedoeld in artikel 4:84 Awb, stelt verweerder dat het aangevoerde niet kan worden beschouwd als zodanige feiten en omstandigheden waarin de beleidsregel niet voorziet dan wel dat een beslissing overeenkomstig bedoelde beleidsregels in dit geval zou leiden tot nadelige of voordelige gevolgen voor een of meer belanghebbenden, die onevenredig zouden zijn in verhouding met de door de beleidsregels te dienen doelen. Evenmin is gebleken dat strikte naleving van vorenvermelde beleidsregels, gelet op de strekking ervan en de onderliggende wettelijke regeling, in dit geval nodig is en bovendien een onevenredig nadeel zou opleveren voor een of meer belanghebbenden. Er bestaat daarom geen aanleiding de aanvraag in te willigen in afwijking van de in de Vc 2000 neergelegde beleidsregels, aldus verweerder.

Eiseres stelt zich op het standpunt dat ze wel degelijk in haar belangen geschaad is, nu verweerder alle standpunten, waarbij ook de beroepsgronden en de stellingen uit de zienswijze moeten worden betrokken, niet heeft heroverwogen. Voorts stelt eiseres dat het onjuist is dat zij alleen beroep heeft gedaan op de algemene situatie in Syrië. Eiseres heeft ook persoonlijke problemen ondervonden. Eiseres is gevlucht om de gevolgen van de scheiding van haar huidige echtgenoot en alle daarmee ontstane problemen zoals het verlies van haar baby. Ten onrechte is aan eiseres een verblijfsvergunning asiel onthouden op grond van traumata. Daarnaast heeft verweerder volgens eiseres geen enkel aandacht besteed aan eerwraak, zoals genoemd in de zienswijze van 7 oktober 2004. Eiseres meent dat het onmogelijk is om bescherming van de overheid in te roepen voor de gevolgen van handelen door derden vanwege eerwraak en overspel, indien dezelfde overheid overspel ook strafbaar stelt. Het inroepen van bescherming is tamelijk zinloos.

Eiseres stelt zich op het standpunt dat zij wel geprobeerd heeft aangifte te doen van de mishandeling, welke tot niets heeft geleid. Eiseres heeft derhalve pogingen ondernomen om bescherming te krijgen van de overheid, welke bescherming zij niet heeft gekregen. Eiseres verwijst naar de paragrafen 65 en 69 van het UNHCR-Handbook en naar de uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) van 19 juli 2002, JV 2002/306. Eiseres stelt dat het onder deze omstandigheden niet aannemelijk is dat de Syrische autoriteiten eiseres bescherming kunnen bieden, met name nu zij overspel zelf strafbaar stellen. Eiseres stelt zich voorts op het standpunt dat zij gevlucht is voor de geheime dienst en niet vanwege familieproblemen. Dit volgt ook uit de informatie van de vertegenwoordiger van de Syrisch-Orthodoxe gemeenschap te Kamechli, Syrië. De Mukhabarat is onderdeel van de overheid, weshalve kan worden aangenomen dat de dreigementen en mishandelingen door de Mukhabarat zijn verricht. Daarbij is volgens eiseres van belang dat de geheime dienst boven de politie is verheven, zodat de politie hiertegen ook niets kan en mag doen. Eiseres stelt dat zij te vrezen heeft voor de Mukhabarat waar de ex-vrouw van haar echtgenoot lid van is. Nu de broer van de ex-vrouw woordvoerder is van de Mukhabarat en invloed heeft, heeft zij voor haar leven te vrezen. Voorts gaat verweerder voorbij aan het feit dat na de aangifte van de dreigementen de mishandelingen hebben plaatsgevonden. Gelet hierop, stelt eiseres dat zij geen bescherming heeft kunnen krijgen, weshalve zij genoeg reden heeft om te vluchten, waardoor hier te lande bescherming moet worden geboden.

In het verweerschrift heeft verweerder gesteld dat de problemen van eiseres in de privé-sfeer liggen en derhalve geen aanknopingspunten hebben met de vervolgingsgronden uit het Verdrag. Ook is niet gebleken dat de autoriteiten geen bescherming wilden of konden bieden.

3. Overwegingen

Op 1 april 2001 is de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) in werking getreden en is de Vreemdelingenwet (Vw) ingetrokken. Op grond van artikel 117, eerste lid, Vw 2000 wordt de aanvraag aangemerkt als een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Aan de orde is de vraag of het bestreden besluit, in het licht van de daartegen aangevoerde beroepsgronden, in rechte stand kan houden.

De rechtbank stelt vast dat verweerder zich in het voornemen op het standpunt heeft gesteld dat het relaas geloofwaardig is, waarna is overgegaan tot beoordeling van de aanvraag in het kader van de zwaarwegendheidstoets. Voorts stelt de rechtbank vast dat eiseres ter zitting te kennen

heeft gegeven het standpunt te laten vallen met betrekking tot de bloed- of eerwraak, zodat dit thans niet meer in geschil is.

Op grond van artikel 29, eerste lid, Vw 2000 kan -voor zover hier van belang- een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van verweerder op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
- d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van verweerder van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar;
- e. (...)
- f. (...).

Blijkens de stukken en het verhandelde ter zitting beperkt het geschil zich tot de vraag of eiseres in aanmerking moet komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29 eerste lid, aanhef en onder a, b of c Vw 2000.

Artikel 31, eerste lid, Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Ingevolge artikel 1, onder 1, Vw 2000 wordt onder verdragsvluchteling verstaan: de vreemdeling die vluchteling is in de zin van het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (het Vluchtelingenverdrag). Ingevolge artikel 1(A)-2 Vluchtelingenverdrag worden als vluchteling aangemerkt vreemdelingen die afkomstig zijn uit een land waar zij gegronde reden hebben te vrezen voor vervolging wegens ras, godsdienstige of levensbeschouwelijke overtuiging, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Vooropgesteld wordt dat de algehele situatie in Syrië niet zodanig is dat asielzoekers afkomstig uit dat land in het algemeen zonder meer als vluchteling kunnen worden aangemerkt. Beslissend is derhalve de individuele situatie van eiseres, gezien in het licht van de algemene situatie in het land van herkomst. In dat licht zal aannemelijk moeten worden dat er met betrekking tot eiseres persoonlijk feiten en omstandigheden bestaan die de vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin rechtvaardigen.

Ten aanzien van het standpunt van eiseres dat zij gevlucht is voor de geheime dienst, de Mukhabarat en niet vanwege familieproblemen, zoals verweerder stelt, overweegt de rechtbank als volgt.

In het algemeen ambtsbericht van mei 2005 wordt ten aanzien van geheime diensten – onder meer – het volgende gesteld.

“Het binnenlandse beleid van het regime is gericht op sociaal-economische ontwikkeling en handhaving van de politieke stabiliteit binnen de bestaande machtsstructuren. Om het land in

hun greep te houden gebruiken de machthebbers een uitgebreid netwerk van geheime diensten. De in 1963 afgekondigde Wet op de Noodtoestand biedt de geheime diensten een basis om buiten enige justitiële of parlementaire controle om te kunnen opereren. De onderlinge verhoudingen tussen de elkaar deels overlappende en controlerende geheime diensten zijn veelal ondoorzichtig. Geen van de geheime diensten heeft volledig toegang tot informatie over andere geheime diensten of over de identiteit van medewerkers van andere geheime diensten. De geheime diensten opereren onafhankelijk van elkaar en zijn vrijwel geheel onafhankelijk van ministers, zodat deze laatsten geen werkelijke invloed op hen kunnen uitoefenen. Wel zijn zij alle verantwoording schuldig aan de president.

Er wordt streng opgetreden tegen alles wat wordt beschouwd als in strijd met de door de Baath-partij gecreëerde ordening van de staat. Het regime in Damascus heeft daarbij geheel Syrië onder controle. Via vele tienduizenden medewerkers van geheime diensten wordt de ontwikkeling van iedere vorm van oppositie voorkomen. Personen verdacht van oppositionele activiteiten worden door geheime diensten opgepakt. Medewerkers van geheime diensten zijn alom aanwezig in het Syrische straatbeeld. Daarnaast maken deze diensten gebruik van een uitgebreid netwerk van informanten".

Het standpunt van verweerder dat eiseres niet te vrezen heeft vanwege de Mukhabarat nu haar problemen in de privé-sfeer liggen, kan de rechtbank, gelet op voornoemd ambtsbericht en de eiseres persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden, niet volgen. Eiseres heeft immers verklaard - en door verweerder is dit niet betwist - dat de broer van de ex-echtgenote van haar man bij de Mukhabarat werkt en dat hij een positie van invloed heeft bij de Mukhabarat. Blijkens voornoemd ambtsbericht zijn (medewerkers van) geheime diensten alom aanwezig in het Syrische straatbeeld en maken gebruik van een uitgebreid netwerk van informanten. Voorts blijkt uit voornoemd ambtsbericht dat geen van de geheime diensten volledig toegang heeft tot informatie over de identiteit van medewerkers van andere geheime diensten en dat ze onafhankelijk van elkaar opereren en derhalve oncontroleerbaar zijn. Gelet hierop is het relatief eenvoudig om misbruik te maken van hun positie en valt niet te verwachten dat een hogere instantie dit misbruik boven tafel zou kunnen krijgen. De scheiding tussen privé-omstandigheden en personen die bij de overheid werken is daarom niet helder te trekken. Derhalve had verweerder naar het oordeel van de rechtbank niet zonder meer de conclusie mogen trekken dat de problemen van eiseres in de privé-sfeer liggen en derhalve geen aanknopingspunten hebben met het Vluchtelingenverdrag.

Het standpunt van verweerder dat eiseres bescherming kon krijgen van hogere Syrische autoriteiten tegen de bedreigingen en mishandelingen, kan de rechtbank evenmin volgen. Eiseres heeft voordat zij haar land van herkomst heeft verlaten diverse pogingen ondernomen tegen de bedreigingen en mishandelingen bescherming te krijgen van de Syrische autoriteiten te weten de politie, hetgeen niet gelukt is. De rechtbank overweegt in dit verband dat niet zeker is dat de hogere Syrische autoriteiten in staat zullen zijn om eiseres bescherming te bieden tegen het optreden van elementen binnen het Syrische overheidsapparaat, nu de problemen van eiseres van de kant van de veiligheidsdienst komen. Uit het ambtsbericht blijkt immers dat de enige aan wie de veiligheidsdiensten verantwoording af dienen te leggen de president is. Verweerder heeft derhalve onvoldoende gemotiveerd waarom van eiseres had mogen worden verwacht dat zij zich voor bescherming tot de (hogere) Syrische autoriteiten had gewend.

Voorts heeft verweerder onvoldoende gemotiveerd waarom er geen sprake zou zijn van een situatie als bedoeld in paragraaf 65 van het UNHCR-Handbook. Daarin is gesteld dat "persecution is normally related to action by the authorities of a country. It may also emanate from sections of the population that do not respect the standards established by the laws of the

country concerned. A case in point may be religious intolerance, amounting to persecution, in a country otherwise secular, but where sizeable fractions of the population do not respect the religious beliefs of their neighbours. Where serious discriminatory or other offensive acts are committed by the local populace, they can be considered as persecution if they are knowingly tolerated by the authorities, or if the authorities refuse, or prove unable, to offer effective protection". Omdat de broer van de ex-echtgenote lid is van de Mukhabarat, zal de Syrische overheid niet voldoende bescherming kunnen bieden aan eiseres die door hem is bedreigd en mishandeld.

Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen kan de rechtbank niet anders concluderen dan dat verweerder zonder nadere motivering niet tot het oordeel heeft kunnen komen dat eiseres niet te vrezen heeft voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag dan wel te vrezen heeft voor behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Het voorafgaande leidt tot de slotsom dat het bestreden besluit niet berust op een deugdelijke en zorgvuldige motivering. Aangezien het beroep reeds om deze reden gegrond wordt verklaard kunnen de overige gronden onbesproken blijven.

Het beroep is derhalve gegrond. Het bestreden besluit dient te worden vernietigd wegens strijd met artikel 3:2 en 3:46 van de Algemene Wet Bestuursrecht (Awb).

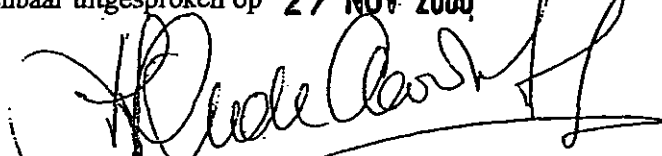
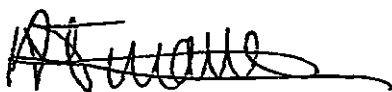
De rechtbank ziet in het vorenstaande aanleiding voor veroordeling van verweerder in de kosten die eiseres in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten worden begroot op € 644,- (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor de behandeling ter zitting).

4. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond en vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat verweerder opnieuw op de aanvraag dient te beslissen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten, welke worden begroot op € 644,- onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten aan de griffier dient te vergoeden.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.W.H. Oude Aarninkhof en in tegenwoordigheid van mr. A. Akfidan-Turan als griffier in het openbaar uitgesproken op 27 NOV 2006

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden 27 NOV 2006

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK TE 's-GRAVENHAGE

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
22 DEC 2006	
ZAAKNR.	9305/1
AAN:	
BEHANDELD DO:	PAR:

HOGERBEROEPSCHRIFT

inzake

DE MINISTER VAN JUSTITIE

(Schedeldoekshaven 100, 2511 EX

Den Haag)

a p p e l l a n t

gemachtigde: mr. M.M. van Asperen

advocaat te Den Haag

(postbus 11756, 2502 AT Den Haag)

tegen

v e r w e e r s t e r

in eerste instantie woonplaats gekozen

hebbende ten kantore van de

gemachtigde: mr. H. Tadema

advocaat te Deventer

1 Inleiding

- 1.1 Appellant (hierna te noemen: de Minister) komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Almelo, van 27 november 2006 (Awb 06/23243). De uitspraak is op dezelfde datum verzonden.

Een kopie van de bestreden uitspraak gaat hierbij als **productie**.

In deze uitspraak heeft de rechtbank het beroep in een asielprocedure gegrond verklaard, het bij haar bestreden besluit vernietigd en bepaald dat de Minister opnieuw dient te beslissen met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Voorts is – kort weergegeven – ten laste van de Staat der Nederlanden een proceskostenveroordeling uitgesproken.

- 1.2 De Minister kan zich met deze uitspraak niet verenigen en heeft de volgende grieven.

2 Grieven

- 2.1 Ten onrechte overweegt de rechtbank in de tweede alinea op bladzijde 5 van de bestreden uitspraak:

"Het standpunt van verweerder dat eiseres niet te vrezen heeft vanwege de Mukhabarat nu haar problemen in de privé-sfeer liggen, kan de rechtbank, gelet op voornoemd ambtsbericht [het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van mei 2005/toev. dzz] en de eiseres persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden, niet volgen. Eiseres heeft immers verklaard – en door verweerder is dit niet betwist – dat de broer van de echtgenote van haar man bij de Mukhabarat werkt en dat hij een positie van invloed heeft bij de Mukhabarat. Blijkens voornoemd ambtsbericht zijn (medewerkers van) geheime diensten alom aanwezig in het Syrische straatbeeld en maken gebruik van een uitgebreid netwerk van informanten. Voorts blijkt uit het voornoemd ambtsbericht dat geen van de geheime diensten volledig toegang heeft tot informatie over de identiteit van medewerkers van andere geheime diensten en dat ze onafhankelijk van elkaar opereren en derhalve oncontroleerbaar zijn. Gelet hierop is het relatief eenvoudig om misbruik te maken van hun positie en valt niet te verwachten dat een hogere instantie dit misbruik boven tafel zou kunnen krijgen. De scheiding tussen privé-omstandigheden en personen die bij de overheid werken is daarom niet helder te trekken. Derhalve had verweerder naar het oordeel van de rechtbank niet zonder meer de conclusie mogen trekken dat de problemen van eiseres in de privé-sfeer liggen en derhalve geen aanknopingspunten hebben met het Vluchtelingenverdrag."

- 2.2 Ten onrechte overweegt de rechtbank in de derde alinea op bladzijde 5:

"Het standpunt van verweerder dat eiseres bescherming kon krijgen van hogere Syrische autoriteiten tegen de bedreigingen en mishandelingen, kan de rechtbank evenmin volgen. Eiseres heeft voordat zij haar land van herkomst heeft verlaten diverse pogingen ondernomen tegen de bedreigingen en mishandelingen bescherming te krijgen van de Syrische autoriteiten te weten de politie, hetgeen niet gelukt is. De rechtbank overweegt in dit verband dat niet zeker is dat de hogere Syrische autoriteiten in staat zullen zijn om eiseres bescherming te bieden tegen het optreden van elementen binnen het Syrische overheidsapparaat, nu de problemen van eiseres van de kant van de veiligheidsdienst komen. Uit het ambtsbericht blijkt immers dat de enige aan wie de veiligheidsdiensten verantwoording af dienen te leggen de president is. Verweerder heeft derhalve onvoldoende gemotiveerd waarom van eiseres had mogen worden verwacht dat zij zich voor bescherming tot de (hogere) Syrische autoriteiten had gewend."

- 2.3 Ten onrechte overweegt de rechtbank in de laatste alinea op bladzijde 5, doorlopend op bladzijde 6 – zakelijk weergegeven – dat de Syrische overheid niet voldoende bescherming zal kunnen bieden aan – thans – verweerster omdat de broer van de ex-echtgenote van verweersters echtgenoot lid is van de Mukhabarat, waarbij de rechtbank verwijst naar paragraaf 65 van het UNHCR-Handbook.
- 2.4 Op de hiervoor bestreden overwegingen berusten de rechtsoverwegingen in de tweede, derde, vierde en vijfde alinea op bladzijde 6. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven vitieert ook deze rechtsoverwegingen.

3 Aanvulling en toelichting op de grieven

- 3.1 Verweerster heeft aan haar asielaanvraag ten grondslag gelegd problemen met de ex-echtgenote van haar echtgenoot en met een broer van deze ex-echtgenote. Over de precieze positie van deze ex-echtgenote en broer bij de Mukhabarat is overigens van de zijde van verweerster geen uitspraak gedaan.
- 3.2 Anders dan de rechtbank in de eerste alinea op bladzijde 2 van de bestreden uitspraak weergeeft, blijkt uit het relaas van verweerster niet dat zij na het incident op 7 juni 2000 nog problemen heeft ondervonden. Dat is ook het uitgangspunt geweest in de thans door de rechtbank vernietigde beschikking. Tegen dit uitgangspunt is verweerster in de gronden van beroep niet opgekomen. Verweerster heeft tijdens het nader gehoor zelfs verklaard dat zij na dat incident en het vertrek van haar echtgenoot ernstig heeft overwogen in Syrië te blijven.

Vergelijk het verslag van nader gehoor, blz. 4, de vijfde alinea.

- 3.3 De problemen die verweerster stelt te hebben ondervonden hangen volgens haar verklaringen samen met het feit dat haar echtgenoot eerder is gescheiden van zijn eerste echtgenote om reden van overspel van die echtgenote. Zijn echtgenote zou

contact met dan wel zeggenschap over de twee kinderen uit dit huwelijk wensen. De asielprocedure van de echtgenoot van verweerster heeft overigens niet geleid tot verlening van een verblijfsvergunning.

- 3.4 De Minister heeft zich op het standpunt kunnen stellen dat de problemen die verweerster naar voren heeft gebracht, bedreigingen in 1995 en 1998 en mishandeling op straat in 2000, geen verband houden met één van de gronden van het Vluchtelingenverdrag, maar problemen zijn in de privé-sfeer. Dat de voormalige echtgenote relaties zou hebben met leden van de Mukharabat, dan wel voor deze dienst werkzaam zou zijn en haar broer eveneens werkzaamheden zou verrichten voor de Mukhabarat, betekent niet dat de gestelde bedreigingen en mishandeling zijn uitgevoerd uit hoofde van hun functie en om een van de redenen genoemd in artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag.

Vergelijk bijvoorbeeld ABRS 20 januari 2004, JV 2004, 98.

- 3.5 Van vluchtelingenschap kan derhalve geen sprake zijn. De rechtbank heeft dit miskend.
- 3.6 De rechtbank heeft evenzeer miskend dat uit het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van mei 2005 niet valt af te leiden dat het op voorhand zinloos zou zijn om over gedragingen van werknemers of informanten van de Mukhabarat die zijn ingegeven door privé-motieven te klagen en eventueel bescherming van hogere leden dan wel hogere autoriteiten te zoeken. Dat de geheime diensten in Syrië invloedrijk zijn betekent immers niet dat door privé-motieven ingegeven daden van willekeurige medewerkers noodzakelijkerwijs steeds geduld zouden (moeten) worden.
- 3.7 Dat het niet op voorhand zinloos is de bescherming van de autoriteiten in te roepen, blijkt ook uit het relaas van verweerster zelf. Blijkens het proces-verbaal van 8 mei 1998 is al op 7 oktober 1995 van een eerder incident een proces-verbaal opgemaakt, waarna de broer een handgeschreven verklaring heeft overgelegd met als inhoud dat hij verweerster en haar echtgenoot niets zou aandoen. Uit het relaas van verweerster komt ook niet naar voren dat zij, tot 2000, ernstige problemen van de zijde van deze broer heeft ondervonden. Ook uit het overgelegde proces-verbaal van 8 mei 1998 komt niet naar voren dat het klagen over gedragingen van deze broer op voorhand zinloos zou zijn. Ook van het incident in 2000 is, mede op instigatie van het ziekenhuis, aangifte gedaan, aldus verweerster (vergelijk het verslag van nader gehoor, blz. 13, de vierde alinea). Verweerster weet niet wat met deze aanklacht is gebeurd (vergelijk dezelfde bladzijde, de vijfde en zesde alinea). Na dit incident heeft verweerster tot haar vertrek op 7 januari 2001 geen problemen ondervonden.
- 3.8 Indien al zou moeten worden aangenomen dat het indienen van klachten wegens gebrek aan medewerking bij lagere politiefunctionarissen niet zinvol was, valt niet in te zien dat van verweerster niet had mogen worden gevergd zich tot hogere autoriteiten

te wenden. Dat de effectiviteit van geboden bescherming niet op voorhand vaststaat betekent niet dat het op voorhand zinloos zou zijn te trachten deze bescherming te krijgen.

3.9 Het UNHCR-Handbook, ten slotte, bindt de Minister niet. De Minister ziet ook niet in dat verwijzing naar een paragraaf in het Handboek aan de beoordeling van deze zaak kan bijdragen. Het is niet duidelijk waarop de rechtbank de stellige conclusie baseert dat, omdat de broer van de ex-echtgenote lid is van de Mukhabarat, de Syrische overheid niet voldoende bescherming zal kunnen bieden aan verweerster. Zoals hiervoor is opgemerkt valt uit het ambtsbericht immers niet af te leiden dat aan activiteiten van personen die zijn geleerd aan de Mukhabarat en die louter worden ingegeven door privé-motieven, geen paal en perk zou kunnen worden gesteld door politie dan wel hogere leden van de veiligheidsdienst. Zoals eerder is opgemerkt biedt het relaas van verweerster zelf evenmin aanknopingspunten om aan te nemen dat klagen op voorhand zinloos zou zijn. Uit haar relaas komt immers niet naar voren dat de politie ooit zou hebben geweigerd aangifte van bedreiging of mishandeling te accepteren en weet verweerster zelf niet wat met haar laatste aangifte is gebeurd. In ieder geval heeft zij nadien volgens haar eigen verklaringen geen relevante problemen ondervonden.

3.10 Gelet op het voorgaande had de rechtbank het beroep ongegrond moeten verklaren.

4 Conclusie

De Minister concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot ongegrondverklaring van het beroep.

Den Haag, 22 december 2006

advocaat

behandeld door	mr. M.M. van Asperen
correspondentie	postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	(070) 515 32 01
fax	(070) 515 31 05
e-mail	mm.vanasperen@pelsrijcken.nl
zaaknummer	51008921
referentie	IND-0101.30.8063